

SÉRIE PROKLETÍ SPŘÍZNĚNÝCH

PENN COLEOVÁ

ZÁŘE VĚČNÉHO PLAMENE

LUTHER

ZAHAJOVACÍ PLES

— BONUSOVÁ KAPITOLA —

JOTA

JIŽ
VYŠLO

„Autorka čtenáře po většinu knihy drží v napětí, kudy se příběh bude ubírat. Na posledních stranách pak jen hladově hltáte každou další stranu, abyste si mohli říct: Kde je sakra druhý díl?!“

IG @MALA_KNIHOMOLKA_

„Konečně! Konečně jsem se po knihách od Massové a Čtvrtého křídla dočkala série, která mě vážně chytla za srdce. Příběh je originální a já už teď vím, že svět, který v dalších dílech budeme objevovat, je promyšlený. A poutavý.“

DATABÁZE KNIH, LARRUSKA

„Tak tohle byla pecka! Romantasy se vždycky hodně bojím, protože je tu bohužel obrovské riziko, že hlavní hrdinka bude totální naivní koza. A teď je to čím dál častěji. Ale tohle je výjimka potvrzující pravidlo a já jsem si upřímně oddychla.“

IG @DUDYCHOVAJITKA

THE KINDRED'S CURSE SAGA
GLOW OF THE EVERFLAME

COPYRIGHT © PENN COLE, 2022
TRANSLATION © OLGA RAČLAVSKÁ, 2025
© NAKLADATELSTVÍ JOTA, S. R. O., 2025
MAPA: ANDRÉS AGUIRRE JURADO

SÉRIE PROKLETÍ SPŘÍZNĚNÝCH

ZÁŘE
VĚČNÉHO
PLAMENE

LUTHER
ZAHAJOVACÍ PLES

BONUSOVÁ KAPITOLA

PENN COLEOVÁ

JOTA/2025

LUTHER

ZAHAJOVACÍ PLES

*Tato bonusová kapitola se odehrává souběžně
s dvacátou šestou kapitolou Záře Věčného
plamene, na začátku zahajovacího plesu.*

„Ach, tohle bude naprosto *skvostné*.“
Žena vedle mě si založila paže na hrudi a zářivě se usmála na královský palác. Přestože měla jako Dědička Umbrosu černočerné duhovky, oči jí zářily zlovolným očekáváním.

„Dělej, co musíš, ale děti z toho vynech,“ varoval jsem ji. „Jsou příliš mladé na to, aby se dokázaly bránit, a v jejich mysli nenajdeš nic užitečného.“

„Ale právě naopak,“ řekla. „Lidé se před svými nejmladšími syny a dcerami vyjadřují naprosto svobodně. Děti díky tomu představují ten nejlepší zdroj ze všech. A kromě toho, takhle naše dohoda nezněla. Díky *mně* vám přece smrtelní nebudou dělat potíže.“ Vyrázila zpět k paláci. „Teď si půjdu vychutnat svou odměnu.“

Opravdu mi pomohla odvrátit útok milice Strážců a poslala je domů bez boje – ale až poté, co se jim pečlivě pohrabala v hlavě a připravila je o každické užitečné tajemství, které tam našla.

A pak udělala to samé mně.

Na rozdíl od smrtelných jsem měl k dispozici štít dost silný na to, abych ji dovnitř nepustil, ale ona mě varovala, že pokud svou část dohody nedodržím, poví své královně, že u ní má Lumnos dluh. A královna Umbrosu si svoje dluhy vždycky vybírá.

A já *nikdy* nedopustím, aby se královna Umbrosu k Diem byť jen přiblížila.

Následoval jsem ji dovnitř a prošel s ní několika chodbami. „Můžeš jim pouze číst v hlavě. Žádné ovládání. A žádné zasazování myšlenek. A taky se drž dál od královny. Mysl Jejího Veličerstva nepřichází v úvahu. Tak zněla naše dohoda.“

Žena se zastavila u vchodu do tanečního sálu a zachichotala se. „Ach, o té jsem se už všechno potřebné dozvěděla z *tvojí* mysli.“

Zhoupl se mi žaludek. Všechna ta tajemství, která jsem o Diem a její matce věděl... ani Diem sama je všechna neznala.

Přejel jsem pohledem taneční parket. Můj zrak ji našel v okamžení, vábila mě jako neodolatelná návnada. Právě si povídala s členy jednoho menšího rodu, o němž jsem věděl, že je neodpustitelně

nudný, ale jasný úsměv na její tváři působil vřele a nenuceně. Zatímco mluvila, lidé kolem se k ní nakláněli blíž, přitahováni jejím kouzlem. Přestože proti ní budou spřádat plány dřív, než tahle událost skončí – tak se to mezi šlechtou koneckonců dělalo –, v tuhle chvíli těm nejménějším Dědicům v Lumnosu naprosto učarovala.

Byla přirozeným vůdcem, přestože si to vůbec neuvědomovala. Její trpělivost, laskavost, schopnost chovat se i k těm nejodpornějším lidem slušně a soucitně... tyhle vlastnosti jsem s ní nesdílel. Požehnaná matka si vybrala dobře, když Korunou obdarovala Diem, a ne mě. Historii a společenským pravidlům se lze časem naučit, magické schopnosti si člověk osvojí cvikem, ale právě tyhle vlastnosti se naučit nedaly, a proto z Diem činily skutečný klenot v našem světě.

Byla to mimořádná žena.

A dobří Spříznění, byla nádherná.

Vidět, jak se jí na bronzové kůži třpytí Aemonnova magie světla, ve mně probudilo temný, ochranný hněv. Svaly se mi napínaly touhou rozčísnout dav jako meč a odtáhnout ji od těch povrchních pijavic, které ji chtěly roztrhat na kousky, a ty si nechat pro sebe. A taky touhou konečně jí odhalit tajemství, jež mezi nás vrážela klín.

Prozradit jí všechno. *Všechno*. Dokonce i věci, které jsem nikomu před ní nepověděl.

Donesl se ke mně Diemin smích. Ten zvuk mnou projel jako rozžhavené železo a přivedl mou krev k varu. Smála se, až jí kouřově šedé oči jiskřily, a já sjel pohledem níž, k jejím ústům. Stále jsem si vybavoval, jak sladce chutnala, když jsme se líbali tehdy poblíž paláce. Projel mnou náhle jakýsi živočišný, opojný pocit, neboť mě napadlo, jak asi chutná zbytek jejího těla. Jaké by to bylo, kdybych jí po kůži přejížděl rty, zuby, jazykem. Jak by se celá chvěla pod mým hladovým dotekem, jak by tím svým omamným hlasem vzývala moje jméno. Jak bych se jí zmocnil... nikoliv pouze jejího těla, ale i jejího srdce.

Kdybys jí všechno opravdu řekl, třeba by ses to dozvěděl, zapředl mi v hlavě hlas té ženy z Umbrosu.

Odtrhl jsem zrak od své královny a probodl pohledem ženu, která se potutelně culila vedle mě.

„Já myšlenky číst dokážu, ale ona ne,“ vysmívala se mi. „Pokud chceš, aby věděla, co k ní cítíš, budeš jí to muset říct. *Nahlas.*“

Moje božské dědictví souhlasně zabrumlalo, jako by si nepřálo udělat nic jiného. Ale přestože jsem s ním chtěl souhlasit, Diem mi nepatřila a nikdy patřit nebude.

„Máte čas do úsvitu,“ zavrčel jsem. „Pokud se Symondem z říše do východu slunce nevypadnete, povevou vás domů v rakvi.“

Naposledy jsem pohlédl na svou královnu, otočil se na patě a vyrazil směrem k žaláři. Cestou jsem se pokoušel vypudit všechny ty hříšné představy z mysli, neboť jsem si je nesměl dovolit. Ona svoje tělo a srdce dala jinému muži – tomu, který nyní dřepěl v cele u mých nohou. Pokoušela mě touha nechat ho tam navždycky, ale Diem jsem slíbil, že na něj dám pozor.

A já svoje sliby vždycky plním.

Když Henri viděl, jak scházím po schodech k žaláři a blížím se k jeho cele, z blátivě hnědých očí mu číselo zuřivost a touha po násilí. Nezazlíval jsem mu, že mě nenávidí. Jakmile mi začalo být jasné, co tenhle člověk pro Diem znamená, zapojil jsem veškeré zdroje a zjistil si o něm všechno, co se dalo. Skrytý přede mnou nezůstal ani smutný příběh jeho zesnulé matky a stejná nespravedlnost se až příliš týkala i mě. Nedovedl jsem si představit, že někdy na otce přestanu mít vztek za to, že mi ji vzal. A pokud Henri ze své ztráty vinil Dědice, jen stěží se od něj dalo očekávat, že by jim v blízké době odpustil.

Já jsem ale zase nemohl odpustit *jemu*, jak se tehdy v tom pokoji v paláci k Diem choval. Přinutil tuhle silnou, neskutečnou ženu, aby ho o lásku bezmála prosila na kolenou, a přesto ji odmítl... dokud mu nepřipomněla, jaký titul získá, pokud si ji vezme.

V tu chvíli na mě moje dědictví i srdce řvaly jako jeden muž, abych jí ukázal, jak by měla vypadat opravdová, bezpodmínečná láska. A až v tom momentě jsem si musel přiznat, co všechno pro mě začala znamenat.

A jak moc jsem toužil po tom, aby to bylo vzájemné.

„Poslala tě, abys mě zabil?“ zamumlal Henri, ruce v klíně křečovitě sepjaté.

Moje opovržení ještě vzrostlo. Copak neviděl, jaká muka prožívala, když ho posílala pryč? Jak jí po tvářích tekly slzy utrpení? Diem trvala na tom, že ho zná, ale pokud si myslel, že by ho opravdu nechala zabít, *on* očividně vůbec neznal *ji*.

Aniž bych odpověděl, mlčky jsem odemkl celu a chvíli si vychutnával, jak jeho hněv ustoupil strachu. Když jsem se k němu přiblížil, páteř se mu napjala a nervózně vstal.

Prohlédl jsem si ho s neskrývaným despektem. Moje dědictví zaplálo stejným pohrdáním, v dlaních se mi začaly svíjet stíny.

Pozvedl bradu. „Tak do toho. Nemám strach ze smrti. Staří bohové mě přivítají s otevřenou náručí.“

„*Takhle* chceš staré bohy ctít?“ zeptal jsem se. „Tím, že přijdeš s armádou Strážců vraždit nevinné, zatímco oslavují ženu, kterou bys měl milovat?“

Vykulil oči. „Ona ti to řekla?“

Jeho šok ve mně vyvolal záchvěv uspokojení. Představa, že mi Diem svěří tak nebezpečné tajemství, připadala ještě před nedávnem neskutečná i mně. A přesto se mi nějak podařilo dokázat nemožné a získat si její důvěru.

Pokud ale Henriho budu dál pokoušet, docela jistě o ni opět přijdu.

Silou vůle jsem svou magii potlačil. „Můžeš jít,“ procedil jsem mezi zuby.

Zamrkal na mě v docela jiném typu překvapení. „To je všechno?“

„Zbytek vaší skupiny se vrátil do Města smrtelných. Nikdo nepřišel k úhoně. A nikdo k ní nepřijde, dokud se svými bratry a sestrami zůstanete tam, kde je vaše místo.“

Vnitřně jsem se ošil nad tím, co ta slova naznačovala – že tu nejsou vítáni čistě kvůli své smrtelné krvi. Podobné jízlivé poznámky za ty roky pronášeli všichni kolem mě a já po celou dobu mlčel, abych skryl svůj polosmrtelný původ. Ačkoliv jsem přísahal, že se nikdy nebudu chovat tak elitářsky jako ostatní Dědicové, léta v obklopení ostudných předsudků se na mně očividně podepsala.

Henri vypadal znechuceně. „Takže nejdřív zradí svoje lidi a pak za námi pošle nějakýho prince, aby nám jako Dědic řekl, kde je *naše místo*?“ Chtěl se kolem mě procpat a pod vousy si pro sebe zabručel: „Zasraná zrádkyně.“

Vzplanul ve mně hněv. Popadl jsem ho za košili a přirazil ho zády k mřížím. „Nemáš nejmenší tušení, co všechno dnes večer riskovala, abyste se mohli vrátit domů živí,“ zasyčel jsem mu do ksichtu. „Myslíš si, že by ten váš útok skončil jinak než tím, že byste všichni zemřeli? V tom tanečním sále je tucet Dědiců, kteří by vás do jednoho poslali na pohřební hranici a ani by se nezapotili. Strážci bývali chytřejší, když ještě Auralie –“

Ústa mi sklapla příliš pozdě.

„Jak víš o Diemině matce?“ dožadoval se Henri.

„Jak o ní víš ty, když o ní neví Diem?“ chtělo se mi poznamenat.

„O Strážcích vím už roky,“ usadil jsem ho. „Nejste ani z daleka tak chytří, jak si myslíte.“

Přimhouřil oči. „Pokud toho víš tolik, proč už jsi nás dávno nezatkl, *odpovědný vymahateli?*“

Na to jsem odpověď neměl. Aspoň ne takovou, kterou bych byl ochoten přiznat *před ním*. Opravdu bych se Strážci v téhle říši dokázal skoncovat už dávno. Místo toho jsem si všechny informace nechával pro sebe a jejich zločiny promíjel. Tím se však jejich odboj stabilně rozrůstal.

Zčásti jsem to dělal pro Auralii, za její pomoc polosmrtelným dětem, a zčásti pro požehnanou matku Lumnos, kterou dozajista rmoutilo, jaká nespravedlnost se v našem světě rozmohla. A také pro svou matku, protože Strážci bojovali za lidi

jako ona, za nešťastné oběti Dědiců, kteří se ve své touze po zachování moci neštítili ničeho.

A pro sebe. Protože jsem se nedokázal ubránit pocitu, že smrtelní jsou i moji lidé, přestože mě nenávidí.

Třeba se ta žena z Umbrosu nemýlila. Pokud by se Diem dozvěděla pravdu, pokud by znala to tajemství, jež jsem střežil víc než všechna ostatní, třeba by konečně pochopila, že jsem jejím plánům oddaný stejně jako ona. A třeba by mě začala vidět v jiném světle... možná víc než v jednom ohledu.

„Řekla ti Diem, že jsme zasnoubení?“

Henriho otázka mě zasáhla jako ocelová pěst přímo do čelisti. Pustil jsem ho a odtrhl se od něj. „Řekla,“ procedil jsem. „Pomáhám jí to ututlat.“

Očekávaný výbuch vzteku se nedostavil, neboť mu nad tou novinou místo toho poklesla ramena. „Ututlat?“ Odvrátil pohled. „Takže se za mě stydí.“

„Ne, je to kvůli Výzvě. Pokud Dvacet rodů zjistí, že hodlá na trůn dosadit smrtelného, vyzvou ji bez váhání už jenom kvůli tomu. A pokud nebudou schopní ji zabít, přijdou si místo toho pro tebe.“

Poskočil mu ohryzek. „Vážně si myslíš, že by ji kvůli mně zabili?“

„Myslím si, že pokud si přeješ, aby se Diem dožila svojí svatby, budeš se to snažit ututlat taky.“

Pokynul jsem k otevřeným dveřím cely, Henri vyšel ven a já v těsném závěsu za ním. Nehodlal

jsem nechat Strážce bloumat samotného po paláci. Tuhle lekci jsem už jednou dostal.

Vrazil si ruce do kapes a společně jsme začali stoupat po schodech ze žaláře. „Když se z ní stala královna, je přece nejmocnější ze všech, ne? Pokud se nám někdo pokusí ublížit, nemohla by je prostě...“, pokrčil rameny, „já nevím, zabít?“

„Mohla. Ale to by z ní udělalo nejbrutálnější Korunu v historii Lumnosu. Takový život pro ni chceš?“ Otočil jsem k němu hlavu a naklonil ji ke straně. Jeho odpověď mě skutečně zajímala. „Myslíš si, že takový život by pro sebe chtěla ona sama?“

Reakcí mi byl jen o něco víc zakaboněný výraz.

Jakmile jsme vyšli ze žaláře, vedl jsem ho méně frekventovanou cestou palácem, abychom nenarazili na hosty, ale radostné hudbě linoucí se chodbami se uniknout nedalo. Henri vypadal s každým dalším tónem víc a víc roztrpčeně.

Jen ať se naštvě, pomyslel jsem si. Jen ať mezi ně ta jeho zášť vrazí klín. Třeba je právě tohle konečně znepráteleí.

Vytrhlo by mi to z paty nejeden trn. Kdyby se jejich zasnoubení zrušilo, jí by to zajistilo větší bezpečí. Jen tohle samo o sobě mě dokázalo přesvědčit.

A já jsem ji jako sobec opravdu chtěl jenom pro sebe. Věděl jsem, že mé city nejsou zcela

neopětované – ten náš polibek to dokazoval. Kdyby ji Henri zavrhl, třeba bych pak měl šanci v tomhle boji vyhrát.

I tohle samo o sobě mě dokázalo přesvědčit.

Ale Diem by to zlomilo srdce.

A tuhle jedinou věc bych bez ohledu na své cíle nikdy vidět nechtěl.

Jakmile jsme vyšli ven do mrazivé zimní noci, vzal jsem ho za paži a odvedl ho kousek stranou. „Velice jí na tobě záleží,“ začal jsem tiše. „Tím, co dnes večer udělala, se jenom zoufale snažila tě ochránit. Viděl jsem, jak moc byla nešťastná z představy, že jí za to nejspíš nikdy neodpustíš.“

Vytrhl se mi, ale zůstal stát. Chvilí zatínal čelist, pohled upřený na vchod do paláce.

„Nedovedeš si představit, jaká tíha na jejích bedrech leží,“ pokračoval jsem. „Nepřítel má nepřeborně. To, co teď potřebuje, je láska.“ Sevřel jsem ruku v pěst. „Tvoje láska. Potřebuje, abys stál po jejím boku. Abys jí sloužil –“

Henri pohoršeně ucukl. „Sloužil?“

„Ano,“ řekl jsem úsečně. „Je to tvoje královna.“

„Je to *tvoje* královna,“ odsekl. „Pro mě je to *přítelkyně*.“ Zavrtěl hlavou a ošklivě se zamračil. „V tom se my dva lišíme. Ty před ní padáš na kolena, protože se jí nikdy nemůžeš rovnat. Já stojím po jejím boku, protože se jí už dávno rovnám.“

Moje sebekontrola se zbortila.

„*Nikdo se jí nerovná,*“ zavrčel jsem. „A kdykoliv se na ni podívám, tebe nikde po jejím boku nevidím.“ Znovu jsem si ho prohlédl a tentokrát se ani nesnažil skrýt znechucení. „Ty si ji nikdy nezasloužíš.“

Hrubě jsem do něj strčil, abych ho popohnal k hlavní bráně. „Běž domů,“ nařídil jsem a otočil se zpátky ke vchodu dřív, než udělám něco horšího.

„Ty ji chceš, co?“ zavolal za mnou Henri. „Viděl jsem, jak ses na ni díval, když jsi nás tehdy přistihl. Chtěl jsi, abys ji mohl svlékat ty, aby vzdychala pro tebe.“ Hořce se zasmál. „Věř mi, vím, jak vypadá chlap, co chce ženu, která ho odmítá.“

V dlaních mi zajiskřilo bledě modré světlo.

„Myslíš si, že se jí můžeš rovnat?“ vysmíval se mi. „Ty jsi spal v sametu a hedvábí, zatímco ona sháněla jídlo po lesích, aby měla její rodina co večeřet. Chodil sis na plesy, zatímco jí pod rukama umírali pacienti, protože si nemohli dovolit léky. Za celý život jsi nepoznal nic než pohodu a radovánky, zatímco lidé – *moji* lidé – trpěli a umírali.“ Ztišil hlas, ale ten na ostrosti neztratil. „Možná si ji nezasloužím. Ale to ty taky ne.“

„Ne. To nezasloužím.“ Ohlédl jsem se přes rameno. „Ale aspoň se o to pokouším. Dokážeš říct to samé o sobě?“

Jeden druhého jsme propalovali pohledem v zuřivé výzvě. Henri udělal krok vpřed a otevřel

ústa, ale já jsem mu ukázal záda dřív, než stihl znovu promluvit. Mně se zodpovídat nemusel.

„Kam jdeš?“ křikl za mnou.

Ukázal jsem měsíčnímu světlu úsměv, ten vřelý a široký, který náležel jen a pouze Diem, a položil si dlaň na srdce.

„Jdu sloužit své královně.“

ŽÁR

VĚČNÉHO PLAMENE

KNIHA TŘETÍ

Válka začala. Každý chce Diem na své straně – nebo mrtvou.

Po bouřlivé korunovaci se Diem ocitá uprostřed konfliktu mezi Dědici a Strážci. Na jedné straně stojí její noví přátelé a muž, jemuž začíná propadat. Na druhé pak smrtelníci, které přísahal chránit. Diem musí balancovat na tenké hraně mezi loajalitou a zradou a najít způsob, jak ochránit ty, které miluje... i před sebou navzájem. Záhada kolem Diemina původu se začíná rozplétat a ona se spolu s Lutherem vydává na nečekanou cestu napříč říšemi Emarionu. V odpovědích se může skrývat klíč k ukončení války, ale pokud ho Diem chce nalézt, musí se postavit bolestivé pravdě o své matce, své krvi i svém osudu. Aby mohla Diem ukončit krutovládu Korun, musí rozeznat přitele od soka a zbudovat vlastní armádu, i kdyby to znamenalo riskovat úplně všechno. Protože na severu se zvedá síla, která může všechno změnit...

Prokletí Spřízněných: Žár Věčného plamene vyjde na jaře 2026.

PENN COLEOVÁ

je autorkou mezinárodních fantasy bestsellerů plných romantických příběhů o hrdých a bojovných ženách. Její debutová série *Prokletí Spřízněných* se prodala již do více než šestnácti zemí. Než se Coleová vydala za svým celoživotním snem psát knihy, věnovala se kariéře umělkyně a právničky. Ačkoli se narodila a vyrostla v Texasu, v současné době žije se svým manželem ve Francii, kde ji obvykle najdete, jak pojídá příliš mnoho pečiva a trollí své čtenáře na Discordu.

Chcete-li získat nejnovější informace o autorčiných vystoupeních, nových vydáních a bonusovém obsahu ze série, přidejte se k mailing listu na PennCole.com nebo sledujte @AuthorPennCole na Instagramu, Facebooku a TikToku.

SÉRIE PROKLETÍ SPŘÍZNĚNÝCH

BŘEZEN 2025

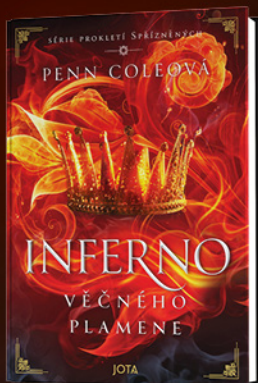
ZÁŘÍ 2025

JARO 2026

PODZIM 2026

[WWW.JOTA.CZ](http://www.jota.cz)